

G. Karba Jos., kmet v gor. Krapji pri Ljut. nabral fl. 3.50, g. Tratnik A. v Ljubljani 3 fl., č. g. Meško Jakob, župnik pri sv. Lovrencu v sl. gor. 5 fl., g. dr. Šmidinger Kar., c. kr. notar v Kamniku 5 fl., slav. okr. posojilnica v Ljutomeru 30 fl., č. g. Zmazek Fr., žup. pri sv. Urbanu v slov. gor. 5 fl., č. g. Antolič Jan., žup. na ptuj. Gori 2 fl., g. Šlamberger A., c. kr. notar v Ljutomeru 6 fl., č. g. Skuhala Iv., dekan v Ljutomeru 3 fl., č. g. Hrabroslav Keček, kaplan pri sv. Križu 1 fl., č. g. Šošarič Ferd., kapl. v Ljutomeru 1 fl., g. Sršen Iv., trgovec v Ljutomeru 1 fl., g. Vaupotič Iv., gostilničar v Ljut. 1 fl. 50 kr., gspđ. Farkaš Alojzija, zdrav. hči v Ljutomeru 50 kr., neimenovan v Ljutomeru 25 kr., č. g. Osenjak M., kapl. v Ljutomeru 1 fl., č. g. Hrg Lovro, korar v Mariboru 5 fl., neimenovan 1 fl., gosp. Mikl Tomaž, trgovec pri sv. Marjeti niže Ptuja 2 fl., „Slovenci iz Ljubnega“ 10 fl., g. dr. Ploj Jak., odvet. v Ptujju fl. 9.30, gosp. dr. Jurtela Fr., odvet. v Ptujju 11 fl., g. Klobučar Ant., c. kr. sod. prist. v Ptujju fl. 4.50, g. Kunstek Luka, prof. v Ptujju 4 fl., č. g. Hirti Fr., benef. v Ptujju fl. 2.10, č. g. Majcen Ferd., katehet v Ptujju fl. 2.10, č. g. o. Prus St., min. kapl. v Ptujju 2 fl., g. Cilenšek Mart., prof. v Ptujju fl. 2.40, g. Spindler Ant., c. kr. kancelist v Ptujju 2 fl. Vsem p. n. častitim darovateljem in ljubiteljem naše uboge mladine prisrčno zahvalo! Bog plati! Posebno domoljubno zahvalo g. Kovačiču Jak., učitelju v Ljutomeru! Nadalnje milodare sprejema č. gosp. o. Hrtiš B., guardijan na Ptujju.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Odkar sedé gg. poslanci iz nova v drž. zboru, ne preteče den, da ne prejme njih kje kateri koga izmed gg. ministrov ter mu ne vrže kacega vprašanja pod noge. Dobro, da tako vprašanje ni poleno, sicer gorje ministru, če jih leti toliko pred-nj, kakor n. pr. pred ministra za pravosodje, barona Pražaka! Uzrok je znana njegova odredba, vsled katere se sme tudi slovenski vpisovati v zemljiške knjige. — Alojzij princ Liechtenstein je predložil že v prvi seji načrt „zakona, ki določuje načela vzgoje in pouka v ljudskih šolah“. Da je tak načrt že gotov, bilo je znano a vse eno se je v drž. zboru marsikje gg. poslancem nategnilo lice, ko ga je vodja nemških konservativcev že sedaj predložil. Načrt se pa izroči odseku, ki dobi za to 36 mož. v posvetovanje. — V Gradcu je umrl poprejšnji dež. glavar, Karel grof Gleispach. Dobri mož je bil vlekel svoje dni z liberalci a ti so ga v zahvalo — slekli kajti v „krachu 1873“ je izgubil skorej vse svoje premoženje. — Štaj. nemškimi konservativcem hodi sedaj veliko za to, da si pri-

držé srca svojih volilcev ter imajo njih dež. poslanci pridno volilne shode. V kacih 14 dneh bili so taki shodi na 5 krajih najbližji je bil v Apačah pri Radgoni. — V Smihelju pri Pliberku se snuje podružnica sv. Cirila in Metoda in glas gre, da tudi posojilnica. Bog daj srečo! — Sv. Pavel v lav. dolini ima c. kr. okr. sodnijo in pod njo gredó tudi Slovenci, kar jih ondi biva. To je prav ali prav ni, da ne zna pri oni sodnji nihče slovenski. Tu bo treba, da seže vmes roka ministra za pravosodje. — Posl. Klun je stavil v drž. zboru vprašanje do g. ministra za trgovino, zakaj je „severna železnica“ sklenila z judom Rothschildom in tov. pogodbo, ki je na škodo drugim jamam, v katerih se koplje premog. tako v Trbovljah, v Zagorji in drugje. — Osepnice v Ljubljani še niso nehale, pa tudi huje niso pritislile. — Kranjski učitelji pripravljajo peticijo do dež. zbora, naj se jim vzviša plača blizu, kakor jo dobodo učitelji na Koroškem po 700, 600, 540, 480 gld. — V Gorici so 5 osmošolcev izpodili z gimnazije. Bili so po noči vlezli v sobo, kjer se hranijo naloge ter so si vsak svojo nalogo popravili. Oj mladeniške nespameti! — V starodavni Ogleji, mestu, kjer so bivali nadškof za naše kraje, koplje se po starinah in našli so že več znamenitih stvari. — V Trstu sta bila zadnji teden dva mlada gosposka človeka, V. Maffei in Mica Ribos, pred porotno sodnijo. Tožena sta bila, da sta St. Mošetića zavratno napadla; M. Ribos ga je z britvo večkrat vrezala v vrat, Maffei pa ga je na zadnje vstrelil. Prvi je obsojen na vislice, druga pa na 16 let teške ječe, to pa, ker je še le 19 let stara. Omika, če ni vere, ne velja Bog zna, kaj! — V Trstu bode poleti vinska razstava; za njo zanima se tudi g. minister za poljedelstvo in pa za trgovino. — V Zagrebu so imeli uni teden 300letnico pesnika Gundulića a čudo, Srbom to ni bilo po volji. — Ogerski drž. zbor drži jako krepko ministra Tisza na nogah, le malo poslancev ga poprijema, češ, da ni vse v najlepšem redu. Predsednik ogerske gosposke zbornice bode kakor se sliši, kalvinec baron Vay. To bode lepo. vsa višja mesta v rokah kalvincev, ali še bode poslej Ogersko — „Marijino kraljestvo“?

Vunanje države. Razstava v papeževem poslopji — v vatikanu — je velika in kar je več vredno, vse reči so vezilo sv. Očetu, lepo znamenje velike ljubezni, ki jo ima katoliško ljudstvo do poglavarja sv. cerkve. — Na vseučilišču v Rimu je bilo te dni veliko hrupa, ter so nezreli dijaki upili na prof. Bonghija, češ, da je veterinjak, ker misli, da ne kaže sedaj staviti na javnem trgu spomenika možu, ki so ga svoje dni sežgali zavoljo krive vere. Čudno pa je v resnici, komu še bodo ondi postavili spomenik! — Minister Crispi pridno zaslejuje

župane, ki kaj nagibajo na stran sv. Očeta ter jih odstavi potem v enem hipu. — Francosko ljudstvo ni ravno prijazno Italiji ter misli, da jo je Crispi preveč zavil na stran Nemčije. Bode pa brž ko ne prava ta misel. — Ako gre listom kaj vere, tedaj je angleška vlada precej vesela, da se poteguje naša, avstrijska vlada za Bolgarijo in nje svobodo. No to je že mogoče, toda za to ni treba, da je naša vlada drugim za klešče. — Nemški vojni minister dobi 280 milijonov za vojne namene in nič ni gotovo, če še ne pride v kratkem po več. — Nemčija ponemčuje svoje Poljake v Poznanju, kar jih največ more in svoje nasilje zagovarja blizu, kakor se sliši tudi pri nas, s tem, da jim hoče podati „blagoslov nemške omike“. Oj te blažene omike — omike, ki se vtepa siloma ljudem v glavo. — Sliši se, da pokliče ruski car generala Gurko, voj. poveljnika v Varšavi, na drugo mesto. General ni prijatelj Poljakom in če odide, bode to zadnjim gotovo po volji. — Bismarck vabi na limanice tudi Stourdza, ministra male Rumunije, v vojski zoper Rusijo pa bi bila sila imenitna! — Vedno še ni gotovo, kaj bode iz uboge Bolgarije. Da ni ondi za princa Ferdinanda mesta, to pa še kaže čedalje bolj, sedaj je bojda na Turčiji, da spravi red v deželo. No, ta pa je že kakor navlašč za to, sicer pa je vprašanje, če ona tako nalogo vzprejme! — V Srbiji pripravlja nova vlada postavu, vsled katere se kr. uradnik naj ne prestavi, ako ga ne obsodi v to sodnija. To utegne biti dobro, kajti doslej odstavi vsaka vlada uradnike prejšnje vlade ter nastavi svoje može na njih mesta. Tako je pač za novo vlado prijetno, nikakor pa ne za blagostanje države. — V Carigrad so pripeljali več mož bolgarske krvi ter jih po tamošnjih ječah pozaprli. Kakor se pravi, krivi so ustaje zoper sedanjega kneza, princa Koburga. Najbrž pa jih še izpusti turška vlada, kedar jih zasliši sodnija. — V Abesiniji res ni bilo ne boja, ne zmage, ampak izmislila si jih je le italijanska baharija. — Kar se ne izgodi pri nas, to je sedaj v Ameriki v „zedinjenih državah“, v drž. kasah imajo več denarja, kakor jim ga je treba. Da pa se ne cedé kje komu sline po tej sreči, naj pristavimo, da je to le v kasah skupne države. V poedinih državah pa imajo isto tako dolge, kakor jih imamo pri nas. — Izseljencev, ki ne prinesó dovolj denarja seboj, so v Ameriki že siti ter jih pošljejo kar v hipu nazaj, vsaj v New-Yorku.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

Po sv. meši sem nekoliko desetec in dvajsetec po žagredu razvejal. Zdaj se mi pridruži

zopet oni spovednik in se mi ponudi za vodnika. Jaz se prijaznemu starčeku hvaležno naklonim in rečem: „Živio! prosim lepo!

Najpred si ogledamo prekrasni veliki oltar, ki je sv. Vidu posvečen. Nemški cesar Henrik je sv. Venceslavu podaril roko sv. Vida in pozneje je kralj Karol IV. še one druge sv. ostanke mladostnega mučenika zlati Pragi pridobil.

Okoli svetišča je nazidan venec kapelic: dvanajst jih je menda. Najpred me vodi v kapelo sv. Venceslava. Kapelo pa najdeva celo razdžano, ker so jo ravno v tem času ponavljali. Vendar poklekнем pred rakvo, ki hrani sv. ostanke českega kralja, in nekoliko pomolim. Rakva je iz rujavo-rudečega marmorja. Kralj Karol IV. je sicer sv. ostanke položil v zlato rakvo, a že njegov nemarni sin Venceslav je sv. Venceslavu, njegovemu krstnemu patronu vzel zlato rakvo in je iz nje peneze nakoval. Tako je grdo oskrnil svetišče tistega svetnika, čegar lepo ime je nosil. Kaj pa tebi, ljubi čitatelj, pomaga lepo krstno ime, če življenje tvojega krstnega patrona ni za te?

Starišem — tudi slovenskim že — so čestokrat navadna krstna imena preprosta; zato izbirajo za svoje otroke imena, ki se jim zdijo bolj imenitna. Smrdeča ošabnost! To je otroku na čast, če lepo živi, a ne to, kako se mu veli. In bolj je otrok — pankert, bolj čudno ime mora dobiti.

Marsikatera slovenska mati ima tudi nemškega „Pepeka“, slovenskega „Jožeka“ ne mara; rajši imajo pri hramu navdutega „Hanslna“, kakor pridnega „Janžeka“. Tudi v tem je skrita gizdost in recimo — neumnost.

Srebrni tabernakelj na altarcu sv. Venceslava je okinčan z dragimi biseri; to je dar cesarja Leopolda I. Na strani so železna vrata z bronasto kljuko, za katero se je sv. Venceslav prijel, ko ga je brat z mečem po glavi mahnil. Pobožni kralj je namreč po noči vstajal in cerkve obiskaval. Ko enkrat najde cerkvo zaklenjeno, poklekne pred vratim, da počasti presveti zakrament. Totó priliko zlobni njegov brat zavratno porabi in mu pri tej priči glavo razkolje.

Na steni visi železna pleterka, katero so nekdaj pri „božjej sodbi“ rabili. Pleterko so napolnili z živim ogljem, in zatoženi je moral z golo roko v njo segniti; ako se je opekел, je bil kriv, drugači pa ne. Za altarcem je v slepem oknicu hranjena čelada sv. kralja, in nje-gova železna srajca, katero je v boju nosil.

Sv. Venceslav v nebesih vé, kako rad bi na njegovem grobu sv. mešo služil, pa pač ni bilo mogoče. Drugo jutro sem tedaj meševal na grobu sv. škofa in mučenika Adalberta ali Vojteha, kakor ga Čehi zovejo, kojega sv. ostanki počivajo v kapeli sv. Janeza. Vojteh je bil koncem desetega stoletja praški škof. Neverni Prusi